

канта: „промѣни ми за вълната, която ти доведохъ, сукно за единъ кожухъ.“ Но колко разноска ще направимъ доде идемъ до фабриката, която може и да е далечъ отъ насъ? И понася ли на фабриката да мѣнува сукното аршинъ по аршинъ, когато той произвожда сукно хыляды поставы? Ето че трѣба и търговецъ, който да купи отъ насъ вълната и за труда и маялото си да земе отъ фабриканта за нашата вълна по-скѣпо отъ колкото я е заплатилъ намъ, т. е. да земе *придобытокъ, кяръ*. Търговецътъ можаше да ни мѣни вълна за сукно; но намъ освѣнь сукно, трѣбать ни обуца, трѣбать ни дърва, трѣба ни соль, трѣба ни сандѣкъ. Каква мѣка щѣше да е за търговеца да влаче сичкытѣ тѣзи вещи подирѣ си за да ги менува? Ето че са докарало на търговцытѣ да носятъ не тѣзи предмети, а таквизи, които малко мѣсто захвашать, не са повреждатъ отъ препасяньето и *сѣкиму* сѣ нуждны. Търговцытѣ въ старо време мѣнували сѣкаквы стоки за кожи; тѣ мѣнували напр. единъ овенъ за три кожи, както сега го мѣнуватъ за три десетака; послѣ търговцытѣ зели да носятъ сребро и злато. Тѣзи метали сѣ нуждны и на земеделеца, който за тѣхъ може да си измѣни т. е. да си купи въ дукияна соль, катранъ, ботуши, рѣченицы; тѣ трѣбать и на фабриканта, който храна не сѣе, а я купува, т. е. замѣнува я за тѣзи пары, за които е мѣнилъ сукното си. А защото е лесно да са измамятъ хората съ златото и съ среброто, като смѣсятъ въ тѣхъ другы метали, пакъ да ги капонять сѣкы пакъ, кога мѣнуватъ стока, не е лесно, затуй челоуѣцытѣ измыслили златы, сребърны и мѣдны *пары*, или *монеты*. Никой сега не смѣе да прави самси пары; тѣхъ ги прави царството въ *монетныя*